

عنوان مقاله:

بررسی تزئینات آرامگاه امامزاده محمد محروق نیشابور

محل انتشار:

ششمین همایش ملی مطالعات و تحقیقات نوین در حوزه علوم جغرافیا، معماری و شهرسازی ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

ندا سرگلزائی - دانشجوی ارشد رشته پژوهش هنر دانشگاه سیستان و بلوچستان

علیرضا طاهری - دانشیار دانشکده هنر و معماری دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

از میان شاخه های گوناگون هنرهای اسلامی، معماری اسلامی و تزئینات وابسته به آن، دارای جایگاه شاخصی است. دوره صفوی، اوج شکوفایی هنر و معماری اسلامی در ایران به شمار می رود. آثار برجای مانده از هنرهای تزئینی در بناهای اسلامی، مخصوصاً در آرامگاه ها و بقاع متبرکه، واجد روحیات منحصر به فرد و ژرفای تجسمی هستند. آرامگاه امامزاده محمد محروق نیشابور، نمونه ای از معماری اسلامی در این دوره می باشد. عمده تزئینات این بنا را کاشی کاری تشکیل داده است. این بنا قسمتی از هویت تاریخی و فرهنگی شهر نیشابور را شکل می دهد و از دوره صفوی تاکنون به حیات و گسترش خود ادامه داده است. پژوهش حاضر می کوشد با روش توصیفی و تحلیلی به بررسی تزئینات بنا بپردازد. تزئینات به کار رفته در بنای امامزاده محروق می تواند نمادی از هنر و تفکر عرفانی در معماری اسلامی باشد به نظر می رسد که تزئینات به کار رفته در بنای امامزاده محروق با توجه به تفکر نمادین و عرفانی هنرمندان مسلمان بوجود آمده باشد.

کلمات کلیدی:

تزئینات، امامزاده محمد محروق، معماری اسلامی، نیشابور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/865913>

